

Magyar Tudományos
AKADÉMIA
Főtitkári hivatal.

XVIII.

(r.)

Gr. Nádasy
pályamű

Érk. 1887. sept. 30.

Béla.

Előszó költemény

Feljegyzés:

„London, Le nagyok lovagok, kisgyermek
Piros iszaki fém, ujja meggyujtalanak.”

Petőfi.

Béla a m. t. Akadémia által a gr. Nádasdy-
-féle jutalomra hívott pályakezdecs.

Bela.

I.

Elhiányó dicsőség, vess lobbot az éjben,
 Hadd lássam a multat a verőd^o fényben;
 Hadd zengje az ének hírt a csodáknak,
 Harci dicsőségét büszke daliáknak.

Hadd derüljön fel még a mult ragyogása,
 Melegítő fényét az ivadékos lássa.
 Ugyis a jövőd^o képe süni jättyol:
 Akarjuk, avagy nem, föllebben magától.

Ami hív^o Beláról gyöngyke kobcom zengjen,
 Emlegetse annak híre-nevét fennem,
 Kinek koszonija levele nem sárgul....
 Almodjunk a fényes, ősös valószínűl.
 Idegen harában lássuk bujdosásait,
 Vele balszerevesse koserü jätscásait.
 Lásunk is csodáljuk hírt, fegyverének
 Karjai mikoron sírást verének.

Tutott üldözöbe Apácl nemzettsége,
 Alnok eselvetsinek se hossza se vige,
 Hogy lehunya szemét a koronás Apácl
 Asszony-kék pulyámak inkább fogta pártját,
 Inkább fogta pártját jött-ment ivogának,
 Arát meg is adta bajnok Várul annak:
 Börtön lett a háza, hol hideg köpádon
 Ülögelt, halálig nagy viheten, vakon.

Hajh, féschét sasmaróár szikláján megrakja,
 Csélek messzesége terülvén alatta.
 De ha töré halál erejét szárnyának
 Csivognak tanyáján wunya csókafut.
 Nagyon örökségén léha sokotó élni;
 Am ereje, szive, hite nincs felényi,
 Mégis im a créda az erős ellen kél,
 S gyöeni vil, ha hité az okos ellenfél.

Csak menjétek innen királyi bitétek!
 Írjátok veréi itten elnyisenek,
 Örök ej földibe semetknek feynét,
 Si seke hervasítja a jövö reményét.

Csak menjétek innen e pusztuláshombul,
 Tán megélték másutt fáji irgalombul...
 Tán e hon seivere egykor viszarainak,
 Vitélő fini amas erös Idénak! 1)

Féla is elindul lengyelek földire.
 Nagy vité voltának bujdosás letté bice,
 Erdők vischanyorák bosszu-kiváltását,
 Pában is haragban nem lelised föl mását.
 Alakján ~~elindul~~^{lik} az erös, derékség,
 Völva is rá méltó, hogy márványba vessék.
 Rorus arculatján a nagy lélek látszik,
 Mintha felhő keblén ha verőfény játszik.

1., Szécs László, vagy más néven Hóparc.

Meg-megall as utban, el-elyon Delkocik,
 Tekintete földszall as igboltocatis;
 Uditi as erdo' denya, hivossige.
 Tenyle' o'si kepek fallanak folibe.

Uteje folott immar turul bontja sarnyax.
 Tekete villanok mintha ataljanak,
 Sebteben veveli hösök hazi sorjald, -
 Messzeség hullani miglen elso' sorjak.

Harci dalat pengetnek ifju hegedösök
 Kéna fityegéssel hallgatják cengésöt;
 Lelkesül a férfi, vénye könyre lágyul
 Nagy ivök pusztáján ösmerei' éauátsal.

Elvénül a lélek, gyöngén simul rája
 Edes fel-álmornal emlékeris árja
 Fel-felbukkan abból való földszinere,
 A szilajabb hangot, hár a híron ere.

Most meg im' megállnak árnyékos berekben
 Agy ja törökénél ékes havi romokban.
 Szőlőjén lofogva hó-paripa süssevög;
 Mollós hó-oltáron gyilasztyák az uszkös.

Szép hatlyu miu vére bõ" sugarban omulit,
 Táltos is a vére hó' feneke ráomulit.
 Sistereg az oltár, füst rohan beléle,
 Szürü sötét oflop, mint az éj felhője.

Gyilák félreállnak. Suttogják a jésot:
 Vátemnek halandós mivel meg arócsok?
 Vágy mi ér, - ezt tudni vágy kel mindenkiben.
 És eistén jövenős véres ütközésben?
 Im az oltár semmi már utolsóbban.
 Zúszko harsai vágy kel Deli bajnokokban,
 S tova szállnak fénynyel, mint a csillagtábor,
 Megrendül az agy hegy hó' dobogásaitól.

Felának fölébred hű álmodozása:
 Szótlanó hogy abban önön korát lássa.
 Nagy hosszú sötétség kél föl kebeléből,
 Livatar-sivóltés rengeteg mélyéből.

Most megáll, most megáll arutolsó biccené,
 Nem tud erőz venni a keverésében:
 Köny-patak ömlik le, mint sötétvíz csapod,
 Lelke föllegéből, lelke folyamiából.

— . —

Nem magától siratja, - is ten látni lelkét! -
 De vombás férges haragját föllelték:
 Azon buslakodik. Oh de olykor álma
 Töbrebbenti lelkét: a remény villama.

Most is úgy leutobb - mint ha édes álma
 Kéle hajnalon már szép valóca válna -
 És hirtű magyarunk szent tűre és lánggal,
 Szajkos szelcsét is kelő napvilággal.

— . —

7.

A mint fölmosolygott a napisten képe,
Béla bajnok arccal leborul elője.

Leborul, leborul... és mikoron felkél
Khosolygó arccára tán rá sem ismerül.

Ne az isten, jót ad, vándorfutját nézi,
Kögy el ne vesneked ő derék vitézi.

Belát is verélti. Tűnik a hon földje ...

Szép leugyel határnak nevet im ed völgye.

—
9
—

II.

Riboros seikében ül, hagyva magára,
 Nagy szomorsággal leugyolek királya,
 Vén király Mikisláv, második a névvel;
 Nagy öreg könyvespönyök haragos szemében.
 Mint a cordon felhő's sirda bércek orván,
 Eret, nagy gondolat, sötétlik houlókán.
 Hajh, nemjöv erős szél fölleszepső harja,
 Ami azt a borut, orvann elvaraja.

Tartományra hangzik pöstités rajátál.
 Koronája elvész is fénye aláhull...
 Elvész is odalesz hirc, Dicsősége,
 Rutul meggyalásva leugyel ikessége.
 Louclot a királynak a pomerán ferret;
 Partot, ut s elleuc jön az állok korong;
 Scámtalau hadával inn a leugyel, zoutja,
 Vél nyel a kiés fökl szonjucó poronja.

Égy apród, gyermek még, sima arany hajjal,
 A király nagy gonjós viditanaú Daltal.
 Gyöngé ujjai hóid viharrik a hárfán -
 De a hósi ének nem hat a királyra.

Stem hogy elvén már az ének a gonjós,
 De vihar-zöngése csak telkenek voutos.
 Azt az apród félé' fejédelmi bottal,
 És jól horra suljos lalkiállapottal:

22 Hagyd' el fú, hagyd' el, haundik a hárfán:
 Stem nem már kicsőig, nem leugyelharóia.
 Fejédelmi tölgynek gyölcsein feresg...
 Oh ne legyen az ugy, ne legyen ugy!... félék...
 Dobd' el a perpámos, had pünjön az ének!
 Merj, vidd le parancsoni: jöjjenek a óének
 Fejédelmi tanácsba, sekkew aljébo,
 Nagy erős munlának elvigerisere. "

(1040
köml.)

Ösköttu er apríð hirt admi Távásuak.
 Kököl avól renndel, síg-búgva egyptuánuak,
 Klómuk alá gyjuro magy menku irások,
 Klajd avól segitil jó Távásuánuak.
 Roskafay vallukat hó palást fölé be.
 Öskurukaf burkolvau komvögög ködélbe,
 Típtessöggejt pitual kiraly slejébe,
 Klajgy eris munkánuak elvögögöcne.

" Kliváttuk kemmetel; bölcsesi a jónuak!
 Es a mit favarint slejtélbe rónuak,
 Feteletel arra: ránuak s népánuak tánuak
 "Páttulú" herage Póruvánuak.
 Klir, lánuak elleminb, 2 mert besáttul vögög?
 Klert soha egy seival sem aróttukul nékil?
 Klil, íget s mánu köcöl fenyegat a lánuak,
 Klaldsánuak hóru a leugyel hánuak.

Ki tuuja: eddig is ha leugyel vei onlatoz... "6
 Elhallgat. De beszél a fem is a homet.
 Ott látszik sötéten lelke boronyása,
 S átragyog aron a harag villámlása.
 Lavan megrömbölköt, mint a gyermek, a nosz,
 Megnévesszik cájja s artán szédessé lesz,
 Elsetője lesz a bitz harag tücsüek,
 S mi lelkeikben olthatatlan égők.

"Többség! - vol s meghajol tanács veszőlőjén -
 Sivalmas allapot, de hi' tehesz róla?
 Ur látogatása, - megfordulhat jóra -
 Törvény er is minson kivétel alóla.
 Minson a legjelnek karja, veretője,
 Még az ég som alar miér tudni felle...
 El kell vereműnt, el kell, keserű sors árja
 Hirűket nevűket iszapjába cájja. "6

Lovers' és én is. A raj esondeli nemult,
Annak árjába a lélek belépfult,

Mérsék hol egyháza, hol király azzára,
 S jondolunk a nemest, balvillagatára.

"Lokro, ne kezdé arj! - zing a király nyelvé-
 "Egy évithellen esély a longyel fölkelve.
 Paripánok, nyonges! - baj ebbe sem esék -
 Vén fejő követni erős kötelesség!"

"Kém uram, nem, fölség! Lesz verés hadnak
 Kém fölség tönöröl leszállni magának.
 Lesz verés hadnak. De vére nem longyel....
 S nem faj megviténi magunk idegenek.
 Itt a magyar Béla. Elvite haejja, 2)
 Okos és pivo hős: vess le feneget rója!
 Nagy longyelországnak minsem és vitere
 Hatalok puortis el haejja, kelevés."

2., Súlypontoképen Sz. István intésére hagyta el a hont, az
 úrpácl herceget.

Állát igazságán a király e sémak.
 Monlja java hevit hijabavalónak.
 Akcára Derüjön. "Megnyuscom im' abou,
 Svigyetek a hönnek ekos irasutban:
 Akcrause hogy itt vag, - Dicsőség Istennek! -
 Lengyelék királyja kitél veti baurid.
 Akcragát ha mented: hercegység az ara
 Erdemes lesz sived király leányára. "

Hept. Se hauris apród, nyra fofjal lantos,
 A nunt a von király ragyogón pillantos.
 Vharos cöngése telkesit a dalnak,
 Mintha éremé már ivóit diadalnak.
 Tümit a bi, kedvenc pip napja föli hágy;
 Indulnak a vörök. ivóvörösi Pálát,
 Akcrauni a pómul, hogy a hauris küldje.
 Vigau long a félben palálluk erütye.

III.

Kéla tölti napját, pomsoru magányban,
 Tépí lelkét kérvát idegen harában.
 Hányora jót eszibe vegyény Magyarországon,
 Seve Dobbanási, hajh, csak oida vourrák.

Álmát is elviri a Dícsőszj álma,
 Taripal futása, sűrő harcsi lövés;
 Diadalt pererve nagy erössé Lenni
 Minven népek elöt, azt a mi most seumi!

Sasok élte kedve: küldené a vésében.
 Hise a veí is megfagy, honye pihonésben.
 Hat minch is allos a kard napja, fénye,
 Ha mit roszda-felhők tapadnak föléje?

Ismeretel ugyan már erjét karjában,
 Harci jótét napján csodájára járának.
 Bajvívásban győzött sok vidéri tornán,
 Gloszu lenne, ha mind azt előszolnának,

Im jönnék a vének. Előtte megdölnék:
 „Horvát üregetek fölsője királyunk:
 Boromse, hogy itt vagy, Dicsőség istenünk!
 Szegyet királyi hitét veti becsüld.
 Késülj föl a harcra, selyves a perced,
 Ránk lök galádul a pomorái herceg;
 Im a trónt ha mented, hercegség a dra,
 Szivéd cicsmes lesz király leánydra!“

Citi Kéla. Meggyül a vér tűs a csán.
 „Elucogya, ott leszek a pomorái harcán,
 Nem a jutalomért, - van nekem országom!
 De mert hogy a harcban kedvemet találom.
 Mondjátok meg mostan kegyelmes királyunk:
 Hű tanácsadói jó helyen járának,
 Ha nem az országos, csak leányok adja,
 Meggyünk háborúra is lesz fogantatja.“

Így a nemcsokajnot elereseti öket,
 Lelkünk e hirtől nagy örömi lönek.
 Nagy örömi lönek, boldogság sugara
 Sőt fájó lelkek skoruságára.
A hű néia bü lomba ünyvetését,
 Teszi csomósobbá bü fivő vörösét.
 Koulola boltívén a Pecülös virra,
 Mint a fivárvány ha vese az égen hivat.

Scava is megcsanDül, arcvában mosolygóm :
 „Enyém a Pissisj, enyém a borosgyan !
 Oh, e boldogsághoz az ég ivőse árva :
 Enyém a pátos föld leggyönyörűbb gyánya.
 Szépséges Rihorám, 3) aranyhajú tündér,
 Eddig életem csak álmaimban tüntél,
 Most az enyém vagy már, s e valóság, látom,
 A világon ez a leggyönyörűbb álom.

3., Rihorán, vagy Rihóra. Előbbi jobb hangzású.

És harám, talán még semed is edem veted,
 Meglát, ragyogásban édes telinteted.

Ed jövenű" minz könyv, lalkam elöb, táron:
 Majd elgja hatalmad' vöcl tanyersk arja! "

Glattye paripáját, immár jorjainvered,
 Szegaköves karúját, kersibe hozták,
 Püncsét, sáskos tesc, az isten is ója,
 I megindul a világ legvesebb bajvivója.

— . —
 P

IV.

Hadli kiintz eang, esuttyg kari, föld beble Dobban,
 Gyors patahol tignak, veí gyül. nagy arollan;
 Mindon lefutó hab virivástul réper,
 Harcunión jeküsenel elcsot, vitivék.

Már a röpke cáslöl loboznar faradtan,
 Paripak nyaralnak ijedő futamutban,
 S nagy győzelem mincseu. Hóvök elbusultak,
 Lufosan lesz tehát vége háborunak?

Lufosan lesz vége lufgyelet híriék,
 Kincs amiröl eszjen "Lisskellő" úrak.
 "Lisskellő" sem lesz, ki gyújtana hárfán,
 Ak sirba hanyatlit, az elmarad dróván.

Éiva lesz a lufgyel, rabijába gönyes.
 Ha a gyilkosoktól nem halna is főnyes.
 Rége "Lisskellő" csak messiben mondják,
 "Lisskellő" jája kihál, ha letépik lombját.

Hajk De Béla végső riadója fivér,
 Hattya lora táncsol, nyit szívű utat,
 A leugyel utána, minit fogamár ömlit,
 Sa herceg sercepet, körül élőömlit.
 Csiggad a poverán, hangotlit világa,
 Arcára tapad a féles sárgasárga.
 Leugyelé a csokindny, a had bombil-fétes,
 Hi a hoz lehetí fut, - kérvés aréles.

Herceg sátoronál valamivel leutabb,
 A fejere sügyarban felér csokil-leugyel.
 Vigora kapdosta el fodrait a fél is,
 Bolintgatott red még a falvet is.
 Oly jó tekiutoni felér kebelébe.
 Köpke lopogása ért lebozi: béke!
 Majd hajlades lágyan. a ki nőri, aligja
 Túlva, hoz a vihart a nyugalom váltója.

Kívétel küld immár ellenség vesére :
 „Élég volt a vérből a harc mezejére;
 Ne kergessük népműl' ohtalan halálba,
 Visszük el a kockát, kettőn, sibrasálla.
 Híreket hallottam, győzhettek monda
 Babonás nép ajkán hín munde - monda.
 És ha ellenséget sokan le nem győztek,
 Haddaink láttára nosza nyomon győzz meg. 166

Ez volt az üzenet. Csinyá kevély seavon.
 Béla nyelve ráis: „hurcolt vipra magad,
 Tőhet urad; képen kardom, kelevissam,
 Ha mi baj még hátra, vele art elvigeam.
 Lese gondom rá, lesz ám, hogy vipra ne téjca,
 Csak egyre a fivét kardommal elrijem,
 Tudom istenem; hogy meg is emlyetné,
Dovos nyelve husád, ha ki nem öltaré. 166

Egy szem, egy fül lett a pilous" két tabos.
Pomerán óriás jön lóhalálából.

Emelinté kardjáz büszkén, ki-ki lássa,
Strangos pajis vőli, fegyvereste mársa.

Megáll a köcépen, nem jön egysz-átal,
Mint egy torony, olyan táncrészek lovával.
Lablaján a tájtól - ha nagyot nem monók -
Mint felek kedvőtől tépett, felhőrongyak.

Longyelek habára gúnyot hajítál csuful:
"Lemegyem világod, biszily longyel, biszily!"
Vagy hírod hogy megtard er a jött-ment bajod?
Jer fiam, sajnállak, senki meg kell halnod.

Meg kell halnod, meg kell, hágy föl ken-
Látam gárol még ma seip firtos ^{szemlelőbe} fejébe.
El lépem rútítva testi ikességed,
Seipséges Ribériád nagy lásson meg téged! 66

Mint meteorosillag, jön haraggal Béla,
 Párcua leug vállárol, fen villog acséta.
 Tartasa vilajság, - némi gyönyörűség,
 Mint nemes vörslán avón ha felúzik.
 „Még nyelvet is átol! Segédemem is ten,
 Légy szívekkora kár; rád rontok e hitben.
 Még soha nem éri fegyveremek ségven,
 Te se csorbítod meg.” Szól Béla kományon.

Kírt vesgyül a rajba, avval öpsememnek,
 Mint ivén ar ignek két viharos felleg.
 Löng a kard ütése, párszól vípepattan,
 Helyet is acsílnek fúrge formúlásban.
 Elsápat ar örjés tehetlen kühétan
 Tájter hull ajkáról, vir fut a pengéjnyan,
 Nem ember-alaras, vilaj öpön hájja
 Gázolni, taposni meleg verpatalba.

Béla magát, öjén annak csapásától.
 Nem mosse felüve a királyi sátor:
 Egy Miculár vállán Pihorának fejé --
 Mi lett, mi lett Béla? Törög a föld vele.
 Túlja is ő hol van? a hullámsí vérből?
 A felhők havában? fekete éjfélnél?
 Csillagok lát nappal? vagy az éjszaka napok?
 És ilyen ragyogót a nap, a csillagok?

Utat az ójás, utat vágy, jobbra balra váltój,
 Szinte megijednek jámbor paripáid.
 Annak pajzsa, vértje, neki egy szál kardja,
 Béla utat a kardot várakozva tartja.

Vágy az ójás, erdőn mintha lögygfa fölne,
 Utat egész ruyetog megborradna tőle. . .
 Mellei sökkel, Béla, gyorsan vípszavájja --
 Foggy, hogy nem esett meg, bix' oda volt vágya.

Lecsik lováról, rajtámar megette,
 Herceg ért a vágás, meg se közzöntette :
 Megfagyott aronmód' a kevely ginyű páján,
 Lova sem maradna birony meg a pályán.
 Nyomban a halottnak tisztességet advak,
 Utána se maradj az iraultó hadnak,
 Ki-ki perli-vepi semmi esakmányt ejtet,
 Kéi, van e tarsoly, esek, avagy más rajtet.

Karúját leveseti véres csatáscellen,
 Csak győtes van immár, nincs sehol az ellen.
 Mint ledöntés erdő, fekszenek vitérek,
 Széllövés arólol, kárta, kelevérek.
 Erős fekhelyből a fel is fölciar,
 Kevli legbüszabbiát síró kánainak.
 Ravatal a mész: muni: ifju hőre
 Ráborul a csata piros fempertője.

Lengyelország első nagy bajvivőjének
 Hősrátol, hősrátol a borostyán-ágot!
 Hámar ikitsétek barna fűrtől vele,
 Agy bontjon aztán Rihora keblére.
 Jó lengyel daliák köbe vepilek békák,
 Lövöltek keresni a király hajlékát.
 A háv is robajjal megindul egy labig, -
 Nagy vígan lobognak nyalka paripák.

?

V.

Hamar a hirt vitték remegő királynak,
 S felgyújtót elős seivét Rihorának.
 Magasztalják Belát, az erős levante's -
 Ki a kőr, nem lenygel, idegen, csak vevőj.
 Jön Belá. Alakja már masszív látszik,
 Alatta nyugelve Hallyu lóra jätseik,
 Lenyelve sörényét lépteivel csatog,
 S komény könt is türet hány alattol.

A király s a vörök előbe jövönek,
 Apróclot hárfáján csúzil havi sük.
 Egy virágos kert im' az egész ud' - mondják:
 Utja koszonit Deli fünek fonták.
 Hegy elirték ortán a király előbe
 Elpirult lángra gyül a bajnok képe;
 A minz a virágon éri végét utja:
 Rórsabokritáját Rihera is nyugtja.

Király is megpróbál: „mit igentűnt, áll az,
 Most a pártitűnek jogaiba szállva.
 Es, ha nagy alarod, Kihörám is tiéd,
 Keres velt, hát fiam, lehortam elied.
 Nagy nagyjaimat, vitáimma' varaslád,
 De jóvándóclón is az en fiamon átlád:
 Nagy is áló az isten, harrívát is álója,
 Elfut fant földiről, el a zenkek pártja.“

„Köszönöm Királyom, sokat értél nekem!
 Deli fap Kihörám, en fap feleségem!“
 Ezt monvotta Béla, nagy gonvöltu inkább,
 A gonvöltat, sürü, so' ilyenkor ritkább.
 Nagy is lett: manyceris; tartón, Kihörávól...
 S mit beféljel tovább pereslem hangjával?
 Nagy se tudnám irni azt az ürvösséjket,
 Mit egymást ölelv az a két fiv érte...

Nem mondom el azt más - minis itt amok helye -
 Szép haruja földjén vízra hogyan nyerto.

Nem mondom el Endre testvérelélen helyén,
 Megszegett ivécs világitó voltán.

Nem mondom el azt más, - tán el se himnitél -
 Eszes felforgatól mint hullott a német.
 Miért mondának el mások bujtóvadász?
 A hőst az utódot csak ragyogva lássák.

Boldog szerelmüktől két úc sz hajtat.
 Olykor étes anyját egy stóvenű rajtol;
 Szakasztat az apja egyik egy, mint mások,
 Az, a legbajrálabb fejbéli vonásig.

Geira és László, gyönyörű két gyermek
 Szukise, ha csak koronáz nam nyernék!
 Homlokukról ragyog a jövendő fénye,
 Születésü Licsőséj virám sünnésége.

Péta újra látja, hova ifjú hölgyét,
 Jö Magyarországnak rég ahitott földjét.
 Vágyai bételnek. Kézem ime várja,
 István, ama feutnek ékes koronája.

Szerbe-panuba sebi a segeiny országát,
 Péruak is en unnal üdvös torvényt látott.
 Volt esze, volt fíve, volt királyi lelke,
 Kémetét a portól magasra emelte.

De a versiro is már tegye le kobrát,
 A mult ragyogási vágyát ne fokoztatók.
 Boldog, ki jelenben a multat is nézi,
 Jelen aron épül s jövőtö tetézi.

Magyarok elvi; alrijatol ösök!
 Pólatol renyevnek késo' hevedőssök.
 A lilak, ar ének nevetelen mulak,
 Mohos sírololon hír esillaga gyúlad.

Vége.